

DEN DOLDE FIENDEN

UNO
MODIN

DEN DOLDE FIENDEN

UNO
MODIN

Uno Modin

Den dolde fienden

SAGA Egmont

Den dolde fienden

Omslagsfoto: Shutterstock

Copyright © 1953, 2020 Uno Modin och SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788726342000

1. E-boksutgåva, 2020

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Sverigetrippen börjar underligt

— Smörgås?

Willy ställde frågan på något som med litet god vilja skulle kunna kallas svenska. Kyparen bugade leende.

— Smörrebröd.

— Smörrebröd?

— Ja.

— Inte smörgås?

— Nej ... Kyparen drog på det. Ja, man skulle kunna säga ... Det är dansk smörgås.

— Aha.

Willy lät förstående, men samtidigt såg han ut på ett sätt, som om han inte hade fattat vad detta som låg på hans tallrik hade med bröd och smör att göra. Små brödkivor, litet smör omsorgsfullt dolt under jättestora rostbiffar med lök, kalvstek med gurka, spättfiléer med citron ...

— Fantastiskt, sade han sedan.

Peter Trench såg på sin unge vän över randen av tekoppen.

— Hör du, Willy, vad vet du egentligen om Danmark?

Det dröjde något innan ynglingen kunde svara — av mycket naturliga skäl.

— Tja, vad vet jag? sade han sedan. Ett litet land med förfärligt mycket ägg och smör och kött och fläsk och Kronborgs slott — det var ju där Hamlet stod och lekte med dödskallen. Och så ... Ja, det är ju mycket vackrare och mer tätbebyggt än jag trodde. Och människorna — förfärligt trevliga.

Han kastade en blick ut genom det jättestora fönstret, som om bevisen för vad han sade hade funnits därute.

Det gjorde de, på sitt sätt. De båda engelsmännen satt på restaurangen vid Kastrups flygfält. Borden var fullsatta av resande, luften full av allehanda tungomål. Vitklädda, leende kypare skyndade fram och tillbaka. Då och då skrällde högtalarna: »Planet till Prestwick avgår klockan 11,03 ... Planet till Paris, Lissabon, Dakar, Buenos Aires avgår ...»

Ute på cementbanorna stod maskinerna: silverglänsande DC6-or, jättelika Stratocruisers. De rörde sig sävligt, inrullande efter landning för egen maskin eller bogserade av beskäftigt kringkilande truckar. Det dundrade från motorer som provkördes. Efter några timmar skulle planen vara i Amsterdam, Madrid, Aten, Prag eller andra världshuvudstäder.

Köpenhamn kunde sannerligen inte sägas vara någon avkrok.

Utanför flygfältet bredde Öresund ut sin blå, solglittrande matta. Vita segel, puttrande motorbåtar, stora ångare med yviga rökplymer. Denna idylliska ram stämde ner den bullrande tavlan, gjorde den soligare, sommarlugnare.

Den flygande detektiven stoppade sin pipa.

— Vi engelsmän är kända för sånt, fortsatte han. Tittar vi ut över vår egen öhorisont, så är det för att glo på Malacka, Tanganjika eller nån annan plätt som är kvar av det som en gång var ett imperium. Men att ägna större uppmärksamhet åt folk som bor alldeles inpå knutarna — nix. Nå, det har väl ändrats på senare tid.

— Jaha, sade Willy.

Tvårs över bordet såg han på Peter, lugnt iakttagande, med ett lätt småleende på lur i munvinklarna. Det var något i detektivens röst som inte brukade vara där annars

— inte utom då han hade bekymmer — en aning tankspriddhet, en aning irritation. Det föreföll som om han talade om dessa ting uteslutande för att slippa tala om någonting annat. Den som kände honom kunde också märka det i hans ansikte. En lätt rynka mellan ögonbrynen, något av en skugga över den höga pannan och de lugna grå ögonen.

— Danmark är sålunda *inte* en svensk besittning som en hel del tror, vilka inte tror tvärtom. Följaktligen talar man inte svenska här utan danska, och svensk smörgås är inte riktigt detsamma som danskt smörrebröd.

— Förlåt, sade Willy.

— Däremot skulle man kunna säga, att detta med smörgåsen ganska bra illustrerar de här två nordiska länderna; jag tänker nu närmast på deras storlek och kapacitet i fråga om födoämnen. Danmark är litet och har mycket smör och fläsk och sånt; hela landet blir som ett smörrebröd. Sverige är mycket större, och där blir »pålägget» litet mera utbrett.

— Aha.

Willy lät småleendet suddas ut. Han såg ner i bordet, intog attityden av en läraktig elev som satt och lyssnade till en föreläsning. Sedan sade han, mycket oskyldigt:

— Ja. Och en sån skillnad det är. Jag menar, att komma till länder som inte har haft så stark känning av krig, bombning och sånt. Det är så lugnt. Det ligger litet utanför oredan.

Peter såg upp.

— Oredan?

Willy nickade. Peter kastade en snabb blick på sin unge kamrat. Men denne satt lika linluggig och piggögd som vanligt. Fast han hade blivit litet senigare i gestalten sedan vi senast träffade honom. Den pojkaktiga rundhylltheten i kinder och figur hade gått av honom. Det var nog inte

minst ett tilltagande intresse för fotboll och annan idrott som var anledningen till det. Men pojkaktig var han fortfarande, sprickfullt pojkaktig i det brunbrända ansiktet och de glittrande blå ögonen.

— »Planet till Bryssel avgår klockan 11,18.»

Högtalarrösten var där igen, och på nytt blev det rörelse i lokalen. Höga rop på kyparna. Knackningar i borden. Skrammel av servis och buller av stolar som sköts undan. De vitklädda kilade omkring som vesslor. En tjock dam kallade gällt på sin talrika barnskara. En livfull, gråsprängd liten herre i basker kom rusande, snubblade över de långa, framsträckta benen på en gäst, som lugnt satt och läste sin tidning, föll, for upp, exploderade i en sky av franska svordomar, sprang vidare. Mannen bakom tidningen såg knappast upp, drog bara åt sig fötterna, fortsatte läsningen. Han hade stora, smörgula skor.

Willy skrattade.

Den flygande detektiven hade tagit upp en karta ur fickan och brett ut den över bordet. Willy såg texten. »Scandinavia and the Baltic lands.» Tidigare hade han ägnat så liten uppmärksamhet åt denna del av världskartan. Konturerna såg mycket lustiga ut. Sverige och Norge liknade ett stort päron, som hängde ner från polarregionerna. Östersjön, Bottniska viken, Finska viken — tillsammans en knäböjande figur i blått med knäppta händer sträckta mot öster. Var det kanske den landteckningen som under historiens gång hade förlett många moskovitiska statsmän till tanken att Östersjön borde vara ett ryskt innanhav?

Och nu var Willy på väg för att lära sig litet mer om de där avlägsna länderna vid polcirkeln. Det var ganska lustigt att det hade blivit så. Och tursamt.

Naturligtvis kom det från Peter Trench. Det var han som var upphovet. (Hur mycket hade inte Willy fått vara med

om, tack vare att han hade kommit att bli god vän med den flygande detektiven!) Men det var något annat också. För ett halvår sedan hade doktor Bates, Willys far, skaffat en ny husa. Av en ren händelse hade denna kommit att bli en svensk flicka, som hade sökt sig över till England för att lära känna språket och folket. Britt Andersson hade visat sig vara både bussig och intelligent. Hon hade lärt mycket engelska genom att prata med Willy; han i sin tur hade fått gott hum om svenskan genom att prata med Britt. Någon gång hade han tänkt att det skulle vara roligt att få sticka över till det där avlånga landet, pröva om det verkligen var sant att man höll sig med ett så underligt tungomål.

Nu var tanken på väg att bli verklighet — tack vare Peter. Detektiven hade dykt upp två dagar tidigare. Plötsligt och oförberett som alltid.

— Willy, du talar ju svenska?

— Försöker göra det, hade Willy svarat.

— All right. Vill du följa med över ett tag för att kika på midnattssolen och försöka med litet fiske?

Det lät mest som ett skämt, men det var det inte. Peter var så allvarlig han kunde. Han hade ett litet ärende. Skulle träffa en svensk kollega, som han en gång hade träffat på en kriminalistkongress i London. Men mest var det för att få en smula avkoppling från allt jäktet.

Britt hade kommit in.

— Vart ska mr Trench? hade hon frågat.

— Det finns nåt som heter Dalarna ... I första hand dit.

— Dalarna! Det är ju därifrån jag är!

Och doktor Bates, Willys alltid hårt upptagne fader, hade sett upp från sin tidning och sagt:

— Dalarna? Är det en stor stad?

Nu var de som sagt på väg. Inte ens doktor Bates hade haft någonting att invända mot att hans förhoppningsfulle son fick njuta anblicken av skådespelet med midnattssolen

och leka med fisken i de svenska älvarna. Han hade bara suckat vid tanken på att det visst var tre år å rad nu som han själv hade planlagt en fisketur — ja, bara till Skottland — och att den ännu inte hade blivit av. De hade packat och ordnat formaliteter i en takt som knappt hade gett dem tid att hämta andan. De hade med sig många flugspön och många hälsningar från Britt till hennes släktingar — om de nu skulle råka på dem. I själva verket hade det varit så brådskande, att Willy, som annars inte var den minst entusiastiske, hade börjat att undra över sin vän.

— Har mr Trench det alltid så förtvivlat snärjigt, när mr Trench ska rekreera sig?

Detektiven hade lett.

— Javisst, hade han svarat och snott i väg till telefonen för att ha ännu ett brådskande samtal.

Så var det detta att Peter såg så bekymrad ut ...

Ett nytt stort plan dånade in över flygfältet och kom Willy att titta ut. En DC6-a med »Scandinavian Airlines System» i kraftiga bokstäver målat på sidorna. På nytt blev det rörelse bland gästerna på flygrestaurangen. Ett par kraftiga, rödbrusiga herrar gick förbi bordet. Willy hörde att de talade svenska.

Plötsligt såg Trench upp.

— Lindshammar, sade han och förde pekfingeret över kartan. Där har vi det. Det är dit vi ska.

— Lindshammar? Aha.

Willy lät blicken följa Peters finger.

— Tycks vara mest skog och berg.

— Sverige är inte så tätbefolkat som vi är vana vid, svarade Trench.

Han kastade en blick ut genom fönstret, mumlade något om god vind och återvände till sitt studium av kartan. Willy tog upp en tidskrift från bordet, satte sig till rätta — och mötte kyparens blick.

Kyparen stod ett par bord längre bort. Han stod böjd över herrn med de långa benen och smörgula skorna. Denne satt fortfarande med sin tidning höjd framför ansiktet.

Willy visste inte varför han just i det ögonblicket tyckte att en klocka ringde någonstans inne i hans nervcentra. Det vet väl egentligen ingen människa som har lärt sig att ge akt på sin omgivning. Det är bara så.

Ingenting konstigt i att en servitör tar en överblick över sina gäster. Ingenting konstigt alls. Men ändå var det någonting. En blixtnabb förnimmelse av att det där ögonkastet kom sig av att mannen bakom tidningen hade sagt någonting, fäst kyparens uppmärksamhet åt just detta håll.

Willy lät tidskriften sjunka. Bakom halvslutna ögonlock såg han, att mannen vid bordet sköt över någonting till den vitklädde. Ett mynt. Kyparen gjorde en sväng med sin servett och styrde kurs mot Peters och Willys bord.

Utan ett ord böjde sig Willy fram och lade tidskriften över kartan.

Peter såg upp, förvånad. Mötte en blick från sin unge kamrat. Blinkade till ... Det häpna uttrycket i detektivens ansikte slätades ut, försvann lika snabbt som det hade kommit. Han sträckte sig fram efter pipan, tog den ur askfatet och gäspade brett.

Kyparen strök tätt förbi hans stol, såg intresserad på de båda engelsmännen och gick vidare.

— Vad var det? frågade Peter lågt, utan att se upp, precis som om han hade talat till piphuvudet.

Willy böjde sig fram.

— En man bakom mr Trench, sade han. Har gula skor. Sitter och läser en tidning. Jag tyckte ... jag fick för mig, att han bad kyparen gå fram hit. De pratade om oss.